

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr. 247.

81de Møde.

Tredagen den 21de Juni

(Fortf.)

Finantsministeren (fortsat): Saaledes som Loven vil emanere, vil den altsaa for det Første komme til at indeholde de 30 §§, hvis de vedtages i den Form, de her foresligger, hvorunder Hs. Majestæts Underkrift; dernæst, som Bilag, Tavlerne A til S, og saa med særlig Overkrift de omdannede Bilag, som indeholde den egentlige Kjerne af Finantsloven, de Bilag, som ere fremsatte af Regjeringen, og omdannede i Overensstemmelse med Bemyndigelsen under § 30, under nptagigt Hensyn til Tavlerne A—S, hvis Indhold Ord til andet indføres i Bilagene. Paa anden Maade kan Regjeringen ikke ansee sig berettiget til at udføre Loven. Hvis man altsaa vil bevirke noget Resultat, eller hvis man ønsker, idet Regjeringen omdanner Loven paa den Maade, som det bestemmes ved § 30, at have Tilsyn dermed, saa ønsker jeg, at det ærede Udvalg vilde udtale sig derom. Der kunde vel tænkes een Maade, hvorpaa man kunde forvisse sig om, at Regjeringens Opfattelse og Udførelse af den den i § 30 givne Bemyndigelse var den rigtige, naar nemlig Udvalget vilde commitere eet af sine Medlemmer til at gennemgaae, hvad der af Regjeringen maatte blive foretaget, men det vilde da ogsaa udfordre, at Folkethingets Finantsudvalg maatte træffe en lignende Foranstaltning. Jeg maa imidlertid bemærke, at en saadan yderligere Control fra Rigsdagens Side ikke vilde kunne strække sig videre end til at forebygge, at Regjeringen begik Feiltagelser, men man vil ikke kunne forandre det Resultat, som fremkommer, naar Landstinget antager nærværende Lov, som den er kommet fra Folkethinget; thi da vil ligesaalidt nogen Delegeret som Rigsdagen selv kunne forandre en

Løbbe i den vedtagne Lov med de dertil hørende Bilag, Tavlerne A til S.

S. P. Hansen: Jeg tør næsten antage, at det er gaaet den høitærede Finantsminister ligesom Udvalget, at han har fundet, at der er en heel Deel Mangler eller Ufuldkommenheder i Redactionen af denne Lov, og det er vistnok, naar man tager den for sig, en i sin Redaction ganske besynderlig Lov at see paa. Den begynder saaledes i § 17 at henholde sig til Rettelser, og saaledes bliver den ved i de følgende Paragrapher. Nu skulde man troe, at, naar en Lov er bleven færdig, maatte den ogsaa være bleven færdig med sine Rettelser, og at man ikke havde videre med dem at bestille. Men efter at man igennem alle foregaaende Paragrapher har henholdt sig til Rettelser, saa kommer § 30 og henholder sig endnu engang til alle de Rettelser, der findes paa alle de Tavler, den engang har henholdt sig til Rettelserne paa. Det vil altsaa være klart, at den, om jeg maa bruge dette Udtryk, med god Beføielse kan kaldes uheldigt redigeret. Jeg troer ogsaa, at den Betragtning gjorde sig gjældende i Udvalget, at det var ønskeligt, naar Loven endelig skulde udgaae, den da kunde undergaae en Forbedring i sin Redaction, hvorved de Vanskeligheder, som have været paa pegede, kunde blive hævede; men efter den Gang, som Sagen nu har faaet, og da det er paa Tiden, at vi blive færdige, med denne Lov, er der vel intet Andet at gjøre ved nærværende Finantslov, i dette Tilfælde, som ved saamange andre Love, end at den maa udgaae i den — jeg beklender det oprigtigt — meget uheldige Form, den har faaet. Man maa da trøste sig med, at det kun er i Ord og Form, at den er bleven uheldig, og man maa trøste sig med, at Finantsloven er beroligende og trøstende med Hensyn til Realiteten.

Finantsministeren: Jeg vil meget gjerne